

POSLANICA bralnemu ljudstvu: Zlog Enajstič

staromodna zgodba za velike in male v sponah novega reda

Nekoč sta v Strmcu nad morjem živela mandelj in kutina.
Blizu sta rasla: na stežaj korenin, na božljaj vej. Res lep par.
Bila je pomlad, ko zbere mandelj pogum in reče:
"Kar naravnost bom rekel: obšla me je strast, rad bi se s tabo prašil."
Bilo ga je sram, da bi temu rekel ljubezen, pa za velika sadežna bitja
bi bil ta izraz še najbolj po meri. Ljubezen.
"Ni sicer naravno, da mandelj s kutino"... je očitno tudi kutini
mandelj hodil po glavi in srcu. In nadela si je rožnato obleko
in zelo ljubka je bila v njej. "Saj znaš biti nežen, mandek moj?!"
Mandelj jo je božal, ji pihal v krošnjo; potem jo še poljubljal
po sočnih nedrih: "Se slečeva?" ji je ves vrtoglav rekel.
"Prav," se je zdelo kutini vse naravno, čeprav kot evolucijska novost,
a zato tem bolj vznemirljivo. "Ti se še prej obrij!"
Medtem je nastopila jesen: burja jim je bila za strežnico.
Njega je obrila, potem pa ju je slekla. In sta zadišala od nove pomladi.
Drgnila in prašila sta se, da je bilo veselje slišati in videti.
Njun objem je trajal sedem pravljličnih let,
kolikor traja pri drevesih medeni mesec!
To se je dogajalo za časa virusne klavzure med ljudmi.
Tem se je tisti mesec dni vlekel kot celih sedem let.
Mar bi vegetirali z užitkom, ko ni bilo mogoče drugače!
pač z drevesno dolgočutnostjo, ki se zdi dolgočasna,
a nudi zdrav užitek vsem malo večje postave in s trdo skorjo.

*Človek, ki nima sovetnika,
se lahko strasti predaja s knjigo.
Zelo rodovitno je to občevanje,
veliko sadov in radosti se ob tem spočne.*

*Bo ministrstvo za zelenje slovenski sadni vrt pognojilo,
kot bog zapove? Kriza terja kri za preživetje:
umetnikov, založnikov, knjižničark, bralk in bralcev.
Trdo skorjo imajo in so nerodne postave,
a kot za mandelj in kutino, sta tudi njim potrebna
sonce in bogata, obdelana tla.*

Knjigam so včasih rekli bukve, ker imajo liste, na njih polno zgodb.

Petelin pa se še oglašča:

bodi ČISTI H ROK- Z RUTO PREK ZOB